

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3To/3/2016                     |
| Identifikačné číslo spisu: | 9514100020                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 09.11.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jana Kostolanská         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:9514100020.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovanej Mgr. Q. N., pre zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 9. novembra 2016, o odvolaní prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátorka“) proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 21. januára 2016, sp. zn. BB-4T/6/2014, takto

### rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s a z a m i e t a.

### Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, rozsudkom z 21. januára 2016, sp. zn. BB-4T/6/2014, podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodil obžalovanú Mgr. Q. N. spod obžaloby prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave, sp. zn. VII/1 Gv 7/13/1000-55, zo dňa 04. marca 2014, pre skutok, ktorého sa mala dopustiť na tom skutkovom základe, že

obvinená Mgr. Q. N., ako prezidentka G., IČO: XX XXX XXX, podpísala dňa 07. júna 2010 ako prijímateľ s Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, v zastúpení Fond sociálneho rozvoja, ako poskytovateľom zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. XXX/XXXX-IZ-X.X/V vo výške 304 860.99 € na realizáciu „Projektu testovania a tvorby pracovných miest v obci Y.“; podľa zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku sa G. zaviazalo zvýšiť zamestnanosť obyvateľov marginalizovaných rómskych komunít a nezamestnaných bez vzdelania, ohrozených sociálnou inklúziou, pričom realizácia aktivít projektu mala prebiehať do 30. júna 2011 so systémom financovania kombinácie zálohových platieb a refundácie;

následne obvinená Mgr. Q. N. podala vyhlásenie o začatí realizácie projektu ku dňu 01. júla 2010 a

harmonogram budúcich činností, v ktorom rozpísala, aké aktivity pre naplnenie projektu v budúcom období vykoná; dňa 29. júla 2010 obvinená Mgr. Q. N. zaslala na N. žiadosť o zálohovú platbu č. XXXXXXXXX v sume 115 847.20 € na financovanie budúcich činností naplňujúcich projekt „Testovania a tvorby pracovných miest v obci Y.“, ktorá bola N. uhradená dňa 20. augusta 2010 na účet G. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX; od dátumu 20. augusta 2010 bola obvinená Mgr. Q. N. povinná do 6 mesiacov zúčtovať a odôvodniť použitie minimálne 50 % sumy zálohovej platby, čo však nevykonala a žiadne vyúčtovanie ani predloženie dokladov preukazujúcich výdavky na realizáciu projektu N. neposkytla, žiadne aktivity v rámci projektu nerealizovala, najprv listom zo dňa 15. novembra 2010 oznámila zmenu adresy na komunikáciu s občianskym združením a dňa 17. februára 2011 sa vzdala členstva v občianskom združení ako aj funkcie prezidentky tohto združenia bez toho, aby zúčtovala použitie zálohovej platby;

odsúdený JUDr. P. Q. sa dňa 17. februára 2011 stal prezidentom G., IČO: XX XXX XXX; bez toho, aby sa oboznámil so stavom realizácie projektu, s povinnosťami občianskeho združenia voči poskytovateľovi nenávratného finančného príspevku, v úmysle znemožniť vrátenie zálohovej platby poskytovateľovi, ktorá sa nachádzala na účte G. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX, s ktorým jediný mal právo disponovať, dňa 05. apríla 2010 postupne previedol na účet spoločnosti P., s.r.o., č. účtu XXXXXXXXXXXX/XXXX v Tatra banke, a. s., sumy 3 500 €, 4 800 €, 47 000 € a 54 700 €, pričom ani v ďalšom období požadované zúčtovanie zálohovej platby nepredložil, poukázané finančné prostriedky v rámci zálohovej platby nevrátil a ani nepoužil na aktivity súvisiace s projektom,

čím spôsobili škodu poskytovateľovi nenávratného finančného príspevku prostredníctvom N. vo výške 115 847.20 € financovaného v pomere štátneho rozpočtu Slovenskej republiky 14.25 % v sume 17 377.08 € a 80.75 % v sume 98 470.12 € z Európskeho sociálneho fondu,

ktorý skutok vo vzťahu k obžalovanej prokurátorka kvalifikovala ako zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v súbehu so zločinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločenstiev podľa § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku poškodenú stranu Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska č. 4, 6 a 8, 816 43 Bratislava, IČO: 00 681 156, odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky.

V písomnom odôvodnení odvolania z 22. februára 2016 prokurátorka uviedla, že sa jedná už o druhý oslobodzujúci rozsudok špecializovaného trestného súdu. Prvý oslobodzujúci rozsudok najvyšší súd uznesením z 11. novembra 2015, sp. zn. 3To 12/2014, podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

V rámci nového konania súd na hlavnom pojednávaní vykonal naznačené dôkazy a následne po uvedení právnych úvah o nenaplnení subjektívnej stránky trestného činu vo forme úmyselného zavinenia, obžalovanú N. spod podanej obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, lebo skutok nie je trestným činom.

Obžaloba sa nestotožňuje ani s ďalším oslobodzujúcim rozsudkom špecializovaného trestného súdu a tento napáda do rozhodnutia o vine, ktoré považuje za založené na nesprávnych právnych úvahách a nedostatočne vyhodnotenom konaní obžalovanej.

Obhajoba obžalovanej, ktorej súd uveril, že po 17. februári 2011(vzdanie sa funkcie) nemohla disponovať s účtom, lebo už nebola prezidentkou občianskeho združenia, bola vyvrátená oboznámenými skutočnosťami z výpisov účtov, z ktorých vyplýva, že toto právo stratila až 31. marca 2011, kedy ho

previedla na JUDr. Q..

Obžaloba nespochybňuje, že s peniazmi obžalovaná nedisponovala, ale povinnosť zúčtovať zálohovú platbu do pol roka od jej poskytnutia, prípadne vrátiť zálohovú platbu nikto iný v rozhodnom období naplniť nemohol, pretože dispozičné práva k účtu občianskeho združenia obžalovaná previedla na nového štatutára až po uplynutí tejto polročnej lehoty. Obžalovaná na druhom hlavnom pojednávaní, po zrušení veci najvyšším súdom, svoju obhajobu rozšírila o tvrdenie, že občianske združenie mohlo požiadať o predĺženie lehoty na zúčtovanie zálohovej platby, alebo predĺženie lehoty na realizáciu aktivít projektu.

Súd uveril obžalovanej, že po vzdaní sa funkcie (17. februára 2011) už nemohla disponovať s účtom občianskeho združenia, lebo už nebola štatutárom občianskeho združenia napriek tomu, ale poštu pre občianske združenie preberala ďalej. Prokurátorka preto v odvolaní kladie otázku, či na vrátenie financií na účet alebo predloženie povinných dokladov obžalovaná oprávnená nebola, ale na preberanie doporučených zásielok pre občianske združenie oprávnená bola?

Ďalej prokurátorka v odvolaní uvádza, že súd tým, že obžalovanú opätovne spod obžaloby oslobodil, akoby presadil názor, že projekty financované z nenávratného finančného príspevku nemusia byť prijímateľmi právnickými osobami realizované. Obžaloba kladie obžalovanej za vinu, že projekt nezrealizovala, hoci sa k jeho realizácii zaviazala podpísanou zmluvou o poskytnutí nenávratného finančného príspevku. Skutočnosť, že obžalovaná nezúčtovala poskytnutú zálohovú platbu, lebo nebolo čo zúčtovať, je už len dôsledok toho, že nerealizovala projekt, nesplnila to, k čomu sa zaviazala a preto ani nemohla poskytnúť povinné doklady. Tým, že ponechala peniaze na účte, umožnila manipuláciu s nimi už odsúdenému JUDr. Q.. Uviedla, že je možné sa stotožniť s obhajobným tvrdením, že samotné nenaplnenie projektu nie je trestné, ale v tom prípade nastupuje povinnosť vrátiť finančné prostriedky poskytovateľovi, čo obžalovaná neurobila.

Obžaloba už v predchádzajúcom odvolaní zdôvodňovala, že obžalovaná projekt nevykonávala, len poskytovateľovi predkladala doklady tak, aby občianskemu združeniu bola vyplatená zálohová platba. Po prijatí zálohovej platby nevykonala nič pre realizáciu projektu a preto nemala ani čo zúčtovať v požadovanej lehote. Z tohto jej konania, resp. nekonania ju nemôže zbaviť trestnej zodpovednosti ani skutočnosť, že Mgr. Z. a Mgr. W. prisľúbili, že projekt budú realizovať oni.

Podľa odvolateľky neobstojí ani obhajoba obžalovanej, že keď s finančnými prostriedkami nemanipulovala, nespáchala trestný čin. Obžalovaná mala s prostriedkami manipulovať tak, aby dosiahla účel projektu, ktorý mal byť realizovaný do 30. júna 2011. O tom, že obžalovaná sa o realizáciu projektu, na ktorý bola poskytnutá zálohová platba nezaujímalá, svedčí aj to, že na hlavnom pojednávaní nevedela odpovedať na otázku prokurátora, či projekt malo realizovať občianske združenie samé alebo mal byť projekt dodaný. Žiadne verejné obstarávanie však nevykonala. Na výzvu poskytovateľa NFP však napriek tomu reagovala tvrdením, že verejné obstarávanie prebehlo a doklady o ňom budú poskytovateľovi predložené až s dokladmi o zúčtovaní zálohovej platby.

Nie je možné uveriť obhajobe, že obžalovaná nemusela predložiť povinné údaje a zúčtovať zálohovú platbu, keď s peniazmi nemanipulovala. Týmto konaním obžalovaná umožnila už odsúdenému JUDr. Q. protiprávne zadržanie prostriedkov.

Na základe vykonaného dokazovania má prokuratúra za to, že obžalovaná N. svojím konaním naplnila zákonné znaky žalovaných trestných činov, preto prokurátorka v písomných dôvodoch odvolania navrhla, aby odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Trestného poriadku zrušil odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku o vine a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec špecializovanému trestnému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

K dôvodom odvolania sa vyjadrila aj obžalovaná Mgr. N. (vyjadrenie bolo na vedomie zaslané aj odvolateľovi), prostredníctvom svojej obhajkyne JUDr. Ingrid Zlochovej, podaním zo 4. marca 2016.

Uviedla, že musí jednoznačne vysloviť súhlas so záverom špecializovaného trestného súdu, že v priebehu konania nebolo preukázané naplnenie subjektívnej stránky žalovaných trestných činov. Pri oboch žalovaných trestných činoch sa vyžaduje úmysel. Pri trestnom čine subvenčného podvodu musia byť úmyselným zavinením pokryté všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu. Rovnako aj pri trestnom čine podľa § 261 Trestného zákona sa vyžaduje úmysel, t. j. v konkrétnom prípade, že páchateľ neposkytol povinné údaje a tým umožnil protiprávne zadržanie prostriedkov a takým konaním spôsobil značnú škodu. Musí sa tiež preukázať príčinný vzťah medzi konaním a spôsobeným následkom. Skutočnosť, že obžalovaná nevstúpila do občianskeho združenia z vlastnej iniciatívy a že po celý čas výkonu funkcie prezidentky nedisponovala s prostriedkami zálohovej platby preukazujú, že konanie obžalovanej nemohlo viesť k úmyselnému naplneniu skutkovej podstaty žalovaných trestných činov.

K odvolacej námietke prokurátorky, že obžalovaná porušila povinnosť, keď nezúčtovala zálohovú platbu a nevrátila finančné prostriedky poskytovateľovi, pretože ona bola jediná, ktorá mala dispozičné právo k účtu aj po vzdaní sa funkcie, obhajoba zdôraznila, že nezúčtovanie zálohovej platby nie je trestným činom. Po tom, ako sa obžalovaná vzdala funkcie prezidentky občianskeho združenia a JUDr. Q. sa stal štatutárom občianskeho združenia, mohol požiadať o predĺženie lehoty na zúčtovania zálohovej platby, resp. na jej vrátenie. Po dátume 17. február 2011, keď už obžalovaná nebola predsedníčkou ani členkou občianskeho združenia, nebola viac oprávnenou a už vôbec nie povinnou tieto povinnosti za občianske združenie plniť.

K ironizujúcej námietke odvolateľky, že či obžalovaná bola oprávnená preberať poštu v čase, keď už nebola predsedníčkou občianskeho združenia a na vrátenie, resp. zúčtovanie zálohovej platby oprávnená nebola, obhajoba vo vyjadrení uviedla, že nemožno považovať za rovnocenné preberanie pošty a manipuláciu s finančnými prostriedkami na účte občianskeho združenia. Z toho, že prebrala poštu pre občianske združenie, nemožno vyvodiť záver, že ešte konala za občianske združenie. Manipulácia s finančnými prostriedkami na účte občianskeho združenia ako zásadný úkon, už ako osoba, ktorá už stála mimo občianskeho združenia ani len nezvažovala.

K tvrdeniu prokurátorky, že súd tým, že obžalovanú spod obžaloby oslobodil, akoby presadil názor, že projekty financované z NFP nemusia byť prijímateľmi, právnickými osobami realizované, obhajoba uviedla, že nikto nespochybňuje, že obžalovaná urobila z pozície štatutárneho orgánu občianskeho združenia úkony, ktoré viedli k získaniu financií pre projekt, ktorého však iniciátorom sama nebola.

O tom, že obžalovaná nemohla mať úmysel naplniť subjektívnu stránku trestných činov v zmysle podanej obžaloby svedčí aj tá skutočnosť, že pôvodne sa bola ochotná z pozície štatutára podieľať na realizácii projektu, pretože verila, že pôjde o užitočnú a prospešnú vec. Keď ale zistila, že projekt sa nerealizuje a Mgr. Z. a Mgr. W., ktorí prisľúbili projekt zrealizovať sa odmlčali, vzdala sa svojho predsedníctva v občianskom združení. Bolo to v čase, keď finančné prostriedky boli na účte občianskeho združenia, sama nemala úmysel spáchať trestné činy a dobrovoľne sa vzdala dispozičného práva k účtu, keď ešte neboli odčerpané žiadne financie z účtu občianskeho združenia.

Za absurdné považuje obhajoba tvrdenie, že obžalovaná umožnila protiprávne zneužitie prostriedkov odsúdeným Q.. Obžalovaná nemala žiadny dôvod obávať sa toho, že by P. Q. nakladal s finančnými prostriedkami inak, ako to predpokladala príslušná zmluva, na základe ktorej boli prostriedky poskytnuté.

Vzhľadom na uvedené navrhla, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol a potvrdil tak odvolaním napadnutý rozsudok v plnom rozsahu, pretože s názorom špecializovaného trestného súdu, ktorý viedol k oslobodeniu obžalovanej spod obžaloby sa obhajoba stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému prokurátor podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, majú na zreteli, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie

dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie prokurátora je prípustné (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 307 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku) a včas (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku), pričom zistil, že podané odvolanie prokurátora je v tomto štádiu konania nedôvodné.

Trestnou vecou obžalovanej Mgr. N. sa už najvyšší súd ako súd odvolací zaoberal. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, z 12. augusta 2014, sp. zn. BB-4T/6/2014, bola obžalovaná podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku oslobodená spod obžaloby pre skutok právne posúdený ako zločin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, v súbehu so zločinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Na základe odvolania prokurátorky Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 11. novembra 2015, sp. zn. 3To 12/2014, postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

V tomto uznesení najvyšší súd ako súd odvolací konštatoval, že obžaloba kladie obžalovanej Mgr. Q. N. za vinu spáchanie dvoch žalovaných trestných činov, a to zločinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, v súbehu so zločinom poškodzovania finančných záujmov Európskych spoločností podľa § 261 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, ktorých sa mala dopustiť na skutkovom základe popísanom vo výroku tohto rozhodnutia.

Konanie obžalovanej Mgr. N., podľa skutku ustáleného v obžalobe, je možné v podstate rozdeliť do dvoch etáp. Prvá etapa spočíva v aktivitách obžalovanej smerujúcich k získaniu nenávratného finančného príspevku vo výške 304 860,99 eur, určeného na realizáciu „Projektu testovania a tvorby pracovných miest v obci Y.“ (ďalej aj len projekt) a druhá etapa súvisí s povinnosťami obžalovanej, ako prezidentky G. (ďalej len občianske združenie, alebo združenie), po vyplatení zálohovej platby na účet občianskeho združenia. Podľa formulácie skutkovej vety obžaloby, obžalovaná nesie zodpovednosť v tejto etape jej konania aj za protiprávnu činnosť odsúdeného JUDr. P. Q., ktorú mu umožnila páchať práve tým, že sa vzdala členstva a pozície štatutára v občianskom združení bez toho, aby zúčtovala použitie zálohovej platby, resp. vrátila príspevok poskytovateľovi.

Už v tomto štádiu konania najvyšší súd uviedol, že prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Trestného zákona sa dopustí páchatel', ktorý vyláka od iného plnenie zo štátneho rozpočtu, z rozpočtu verejnoprávnej inštitúcie, rozpočtu štátneho fondu, rozpočtu vyššieho územného celku alebo rozpočtu obce, ktorých poskytnutie alebo použitie je podľa všeobecne záväzného právneho predpisu viazané na podmienky, ktoré nespĺňa a to tým, že ho uvedie do omylu v otázke ich splnenia.

Ide o úmyselný trestný čin, ktorý je dokonaný vylákaním niektorého z plnení uvedených v citovanom ustanovení. Na trestnosť páchatel'a sa vyžaduje, aby uvedené plnenie, v posudzovanom prípade vyplatenie nenávratného finančného príspevku, od oprávneného subjektu vylákal tým, že predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so zákonom, alebo osobitným právnym predpisom, ktoré určujú podmienky poskytovania konkrétneho plnenia.

Odvolací súd už v tomto uznesení, na základe vykonaného dokazovania zaujal jednoznačné stanovisko, že sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že bolo nepochybne preukázané a nenamieta to ani prokurátor ani obhajoba, že obžalovaná Mgr. N. po tom, čo sa stala prezidentkou občianskeho združenia (2. marca 2010) a je irelevantné, či sa tak stalo z jej vlastnej iniciatívy a vôle alebo z iniciatívy a na „nahovorenie“ iných osôb (Ing. Z., Bc. W.), podpísala (7. júna 2010) zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku v sume 304 860,99 eur na realizáciu „Projektu testovania a tvorby pracovných miest v obci Y.“, podala (1. júla 2010) vyhlásenie o začatí realizácie projektu a harmonogram budúcich činností a zaslala žiadosť o zálohovú platbu v sume 115 847,20 eur (29. júla 2010).

Obžalovaná tieto aktivity smerujúce k získaniu nenávratného finančného príspevku nepoprela a vyplýva to aj z listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou predloženého spisu.

Ako je už uvedené vyššie, obžaloba viní obžalovanú z toho, že poskytovateľa príspevku vedome oklamala, keď prisľúbila, že peniaze použije na naplnenie aktivít projektu a potom na ich naplnenie neurobila nič a tiež, že vedela, že projekt nesplní, lebo sama na jeho naplnenie nevykonala nič. Na tomto názore obžaloba trvá aj v tomto štádiu konania tak, ako to prezentovala v dôvodoch odvolania.

Obžalovaná na svoju obhajobu uviedla, že riaditeľkou občianskeho združenia sa stala a aktivity smerujúce k získaniu nenávratného finančného príspevku robila od začiatku s vedomím, že o projekt sa nebude starať priamo ona, ale Ing. Z. ako manažér združenia a hospodár združenia Bc. R. W.. Spočiatku sa bola ochotná na projekte podieľať z pozície štatutára Občianskeho združenia, pretože v jeho prvej fáze verila, že pôjde o užitočnú a prospešnú vec.

Najvyšší súd môže len zopakovať, že ani doplnením dokazovania po zrušení veci sa nezmenilo nič na fakte, že zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku vyplýva, že k realizácii projektu, ktorého cieľom bolo zvýšiť zamestnanosť obyvateľov marginalizovaných rómskych komunít a nezamestnaných bez vzdelania sa zaviazalo občianske združenie. Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, že by sa o realizáciu projektu, na ktorý žiadala obžalovaná ako štatutár občianskeho združenia poskytnúť príspevok, musela starať priamo obžalovaná. Dokumenty súvisiace s poskytnutím finančného príspevku z titulu funkcie štatutára združenia mohla podpísať jedine ona, ako štatutár za občianske združenie a za jeho činnosť niesla aj zodpovednosť, ale to neznamená, že na realizácii projektu mohla byť činná výlučne len ona. Samotné nezrealizovanie projektu, na ktorý bol príspevok poskytnutý nie je trestným činom, pokiaľ by splnila ďalšie svoje povinnosti súvisiace s vyúčtovaním použitia príspevku, resp. jeho vrátenia poskytovateľovi, keď nebol v lehote zaúčtovaný.

Úlohou prvostupňového i odvolacieho súdu v pôvodnom konaní i v tomto konaní preto bolo, posúdiť z hľadiska vyvodenia trestnej zodpovednosti obžalovanej vo vzťahu k zločinu subvenčného podvodu, či bola jej konaním naplnená subjektívna stránka, teda či úmyselným konaním od oprávneného subjektu vylákala plnenie - nenávratný finančný príspevok tým, že by predstierala nepravdivé skutočnosti.

Obžaloba spáchanie zločinu subvenčného podvodu vidí v konaní obžalovanej spočívajúcom v tom, že ako štatutár občianskeho združenia vykonala všetko pre to, aby finančný príspevok pre združenie získala, ale neurobila nič pre to, aby projekt, pre ktorý bol príspevok určený zrealizovala.

Obžalovaná N. svoju obhajobu založila na tvrdení, že svedok Ing. Igor Z. ju ubezpečil, že za projekt „Y.“ bude oficiálne zodpovedať on ako manažér združenia a hospodár združenia Bc. R. W.. V činnosti oboch svedkov spočiatku v súvislosti s realizáciou projektu nič nenasvedčovalo tomu, že by projekt mal byť len fiktívny.

Obhajobné tvrdenia obžalovanej vykonaným dokazovaním vyvrátené neboli, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu zo spisu vyplývajú dôkazy, ktoré nasvedčujú tomu, že aktivity smerujúce k realizácii projektu zabezpečoval najmä svedok Z.. Z výpovede tohto svedka, svedkyne Ing. N. - starostky obce Y., svedka RNDr. B. U. - predsedu správnej rady iného občianskeho združenia, listinných dôkazov vyplýva, že bol zabezpečený výber cieľovej skupiny projektu, bola urobená publicita, uskutočnilo sa testovanie nezamestnaných občanov obce Y. na obecnom úrade a pod., preto obžalovaná v tejto fáze nemala dôvod pochybovať o tom, že projekt, na ktorý jej občianske združenie dostalo nenávratný finančný príspevok, bude aj zrealizovaný. Tvrdenie odvolateľa, že obžalovaná vedela už v čase podávania žiadosti o poskytnutie nenávratného finančného príspevku a žiadosti o vyplatenie zálohovej platby, že projekt sa nezrealizuje a teda, že poskytovateľa príspevku vedome oklamala neobstoí.

Na tomto názore odvolací súd zotrváva naďalej, pretože ani po doplnení dokazovania sa nezmenila dôkazná situácia. Pre vyvodenie trestnej zodpovednosti pri zločine subvenčného podvodu podľa § 225

ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, ktorý sa obžalovanej kladie za vinu sa vyžaduje úmysel. Úmyselným zavinением musia byť pokryté všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu.

V tejto etape konania obžalovanej preto na základe uvedeného aj odvolací súd konštatuje, že nebolo preukázané, že by obžalovaná úmyselne od iného vylákala príspevok zo štátneho prostriedku tak, že by poskytovateľa príspevku uviedla do omylu.

V ďalšej, podľa odvolacieho súdu druhej etape konania obžalovanej, jej obžaloba kladie za vinu, že nesplnila svoju povinnosť štatutára občianskeho združenia a v čase od 20. augusta 2010, kedy bol príspevok uhradený na účet občianskeho združenia, v zákonnej 6 mesačnej lehote nezúčtovala použitie zálohovej platby, resp. nevrátila finančný príspevok poskytovateľovi, keďže nebol záúčtovaný, čím umožnila svojmu nástupcovi na poste štatutára JUDr. Q. použiť finančné prostriedky v rozpore s účelom, na ktorý boli poskytnuté.

Pri vyvodení trestnej zodpovednosti pri trestnom čine poškodzovania finančných záujmov ES podľa § 261 Trestného zákona sa tiež vyžaduje úmyselné zavinenie. V posudzovanom prípade, že obžalovaná neposkytla povinné údaje (vyúčtovanie zálohovej platby), tým konaním umožnila protiprávne zadržanie prostriedkov a spôsobila značnú škodu. Musí sa tiež preukázať príčinný vzťah medzi konaním a spôsobeným následkom.

Špecializovaný trestný súd po zrušení veci vo vzťahu k tomuto žalovanému zločinu doplnil dokazovanie v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu a správne dospel k názoru, že obžalovaná Mgr. N. sa nedopustila protiprávneho konania, nebolo u nej preukázané úmyselné zavinenie ani k jednému zo žalovaných trestných činov.

Obžalovaná počas pôsobenia vo funkcii riaditeľky a v čase, keď dôverovala Mgr. Z. a Bc. W., že projekt, na ktorý bola poskytnutá zálohová platba sa realizuje, poskytla všetky povinné údaje vo vzťahu k poskytovateľovi NFP. Keď nadobudla presvedčenie, že projekt sa prestal realizovať, resp. že sa v jeho realizácii nepokračuje, dobrovoľne odstúpila z pozície riaditeľky, no overila si, či sa finančné prostriedky v tom čase nachádzajú stále na účte občianskeho združenia. Konaním obžalovanej teda v čase, keď bola štatutárom občianskeho združenia, nedošlo k sprenevere finančných prostriedkov. Obžalovaná sa dobrovoľne vzdala aj dispozičného práva k účtu občianskeho združenia v čase, keď finančné prostriedky predstavujúce NFP boli stále na účte. V čase jej pôsobenia vo funkcii riaditeľky neboli odčerpané žiadne finančné prostriedky z účtu občianskeho združenia. Obžalovaná N. odovzdala dispozičné práva k účtu JUDr. Q., ktorý sa stal jej regulárnym nástupcom a treba prisvedčiť obhajobe, že v tomto štádiu nemala dôvod predpokladať alebo sa obávať, že by JUDr. Q. nakladal s prostriedkami inak, ako to predpokladala zmluva, na základe ktorej boli finančné prostriedky poskytnuté. V prípade, že by JUDr. Q. ako nový štatutár, hoc aj oneskorene zúčtoval zálohovú platbu alebo reagoval na výzvy FNM na vrátenie finančných prostriedkov, k žiadnemu protiprávnemu stavu by nedošlo. Za konanie JUDr. Q., resp. za jeho nečinnosť vo vzťahu k poskytovateľovi NFP a následné prevedenie finančných prostriedkov na iný účet obžalovaná N. nenesie zodpovednosť. Takémuto konaniu JUDr. Q. nemohla nijakým spôsobom zabrániť, ak o ňom vôbec mala vedomosť.

Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania preto prvostupňový súd správne konštatoval záver, že obžalovaná nemohla predpokladať, že po jej odchode z funkcie riaditeľky občianskeho združenia, nebola už ani jeho členka, JUDr. Q., ktorý sa stal prezidentom združenia a tiež jeho členom, sa pri výkone svojej funkcie bude správať spôsobom, ktorý je v rozpore so zákonom. Konanie obžalovanej preto nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin podľa § 261 ods. 1, a to ani v jeho nedbanlivostnej forme podľa § 263 Trestného zákona.

Výrok o náhrade škody zodpovedá zákonu.

Odvolací súd považuje prvostupňové rozhodnutie za zákonné a správne, nezistil dôvod pre jeho zmenu v žiadnom smere, odvolanie prokurátorky považoval za nedôvodné, preto ho postupom podľa § 319

Trestného poriadku zamietol.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.